

Matti Friedman: **Înțelepciunea Hamasului**

*Ei înțeleg războiul pe care îl duc.
Mulți din Occident încă nu înțeleg.*
Matti Friedman dec 2023

JERUSALIM - În zilele de după ce teroriștii Hamas au invadat Israelul la 7 octombrie, declanșând actualul război din Gaza, mulți au crezut că Hamas a greșit. Cuvântul "eroare de calcul" a revenit în analizele de presă și în declarațiile liderilor israelieni. Oamenii de aici, din Israel, au fost impulsionați să acționeze în urma masacrului. Guvernele occidentale au reacționat cu șoc și repulsie. Civili din Gaza se confruntau cu o catastrofă iminentă. Hamas era în pericol acum! La ce se gândeau?

Dar, în timp ce scriu aproape trei luni mai târziu, cu mai multe cunoștințe moarte în luptă și una încă ținută ostatică în Gaza, este mai ușor de înțeles ce gândeau liderii Hamas. Într-adevăr, merită din ce în ce mai mult să luăm în considerare posibilitatea ca ei să nu se fi înșelat.

În multe privințe, Hamas a înțeles lumea mai bine decât noi, israelienii. Este posibil ca oamenii care au trecut granița și cei care i-au trimis să fi înțeles starea actuală a Occidentului mai bine decât mulți occidentali. Mai mult decât orice, au înțeles războiul pe care îl duc atunci când mulți dintre noi nu au înțeles - și încă nu înțeleg. Unele aspecte ale succesului Hamas sunt ușor de observat, cum ar fi comportamentul presei occidentale. După ce a avut de-a face cu reporterii în timpul mai multor runde de violență de când a preluat puterea în Gaza în 2007, Hamas a înțeles că majoritatea pot fi cooptați sau constrânși și că acoperirea Gaza se va concentra în mod sigur pe victimele civile,

ascunzând cauza războiului, prezentând operațiunile militare ale Israelului ca fiind atrocități și, astfel, presând Israelul să înceteze lupta.

A demonstration against the Israeli bombardment in Gaza on December 23 in Istanbul, Turkey

Acest lucru ar fi putut părea puțin probabil în primele zile după 7 octombrie, când șocul barbariei Hamas era proaspăt. Dar s-a întâmplat, așa cum am văzut într-o serie recentă de articole care conțin variații ale afirmației că acest război este unul dintre cele mai grave din istorie și că responsabilitatea revine Israelului.

Hamas știa, de asemenea, că atunci când se va confrunta cu imagini sfâșietoare ale morții civililor, unii lideri occidentali vor ceda în cele din urmă și vor da vina pe israelieni, ajutând Hamas să trăiască pentru a ataca încă o zi. A fost nevoie de aproximativ cinci săptămâni înainte ca acest lucru să i se întâmple lui Emmanuel Macron din Franța ("Acești copii, aceste doamne, acești bătrâni sunt bombardați și uciși. Deci nu există niciun motiv pentru asta și nicio legitimitate") și Justin Trudeau din Canada ("Lumea este martoră la această ucidere de femei, de copii, de bebeluși. Acest lucru trebuie să înceteze").

Iar Hamas știa că organizațiile internaționale care finanțează Gaza, cum ar fi Organizația Națiunilor Unite, după ce au închis în mare parte ochii la vasta

dezvoltare militară a Hamas pe cheltuiala lor (și, în unele cazuri, pe proprietatea lor), își vor concentra furia doar asupra Israelului și vor face tot posibilul pentru a atenua consecințele acțiunilor Hamas.

Toate acestea arată nu o eroare de calcul din partea Hamas, ci o admirabilă înțelegere a realității.

Pentru a ajunge la înțelegerea de către Hamas a ceea ce se întâmplă și la propria noastră neînțelegere, trebuie să ne întrebăm ce este războiul Hamas. Această întrebare este cea care ne va ajuta să începem să rezolvăm unul dintre misterele centrale ale zilei de 7 octombrie: și anume, de ce un masacru istoric al evreilor, chiar înainte ca răspunsul israelian să fie pus în mișcare, a declanșat un val puternic de ostilitate nu față de atacatori - ci față de evrei.

În relatările din presă, inclusiv în nenumăratele articole pe care le-am scris eu însumi în anii în care am lucrat pentru presa internațională, se spune că palestinienii caută un stat independent și libertate față de regimul israelian. Autoritatea Palestiniană, afiliată la Fatah, este prezentată ca fiind actorul cel mai responsabil în politica palestiniană, dar Hamas apare în continuare în contextul aceleiași povești și al aceluiași obiectiv comun.

Dar nu asta spune Hamas, acronimul pentru Mișcarea de Rezistență Islamică, despre ea însăși. Ei nu prezintă războiul lor ca fiind limitat la unul al palestinienilor împotriva israelienilor, iar în limba arabă nu folosesc neapărat termenul "Israel" sau "israelieni". Hamas se înțelege în mod explicit ca parte a unui război de natură religioasă și de anvergură globală, unul în care inamicul sunt evreii. În acest război, ei înțeleg că au mulți aliați în întreaga lume. Și aici, de asemenea, este destul de clar că au dreptate.

Oamenii occidentali rezonabili - genul de oameni care au crescut în orașe prietenoase sub Pax Americana de la sfârșitul secolului al XX-lea, așa cum am făcut-o eu - au avut întotdeauna tendința de a vedea fragmente ale războiului mai larg și nu imaginea de ansamblu. Am fi putut observa o zvastică pictată cu spray aici, un boicot anti-Israel acolo, o sinagogă împușcată de un bărbat înarmat din Pennsylvania, un cocktail Molotov aruncat într-o școală din Montreal, declarația ciudată a unor foști lideri din țări precum Franța ("dominația financiară grea a mass-mediei și a lumii artei și a muzicii") și Malaezia ("evreii conduc lumea prin procură"). Dar tendința a fost de a vedea toate acestea ca pe niște puncte de date fără legătură între ele, mai degrabă decât ca pe o ilustrare a faptului îngrijorător că sute de milioane de oameni din întreaga lume, poate miliarde, se consideră în conflict într-un anumit fel. În Occidentul liberal, nicio persoană sănătoasă la cap nu ar recunoaște că a crezut în Protocoale. (Cel puțin nu încă; lucrurile se mișcă repede.) Dar o italiancă poate ocupa un post important la ONU, de exemplu, după ce a declarat că ea crede că un "lobby evreiesc" controlează America, iar tu poți ocupa un post de titular la cele mai bune universități din Occident dacă crezi că singura țară de pe pământ care trebuie eliminată este cea evreiască.

Experiența mea în corpul de presă occidental a fost că simpatia pentru Hamas nu era doar reală, ci adesea mai substanțială decât simpatia pentru evrei. În Europa și în America de Nord, așa cum am văzut acum pe străzi și în campusuri, mulți din stânga progresistă au ajuns la o ideologie care postulează că una dintre cele mai presante probleme ale lumii este statul Israel - o țară care a ajuns să fie văzută ca fiind întruchiparea relelor Occidentului rasist și capitalist, dacă nu chiar ca singurul stat de "apartheid" din lume,

acesta fiind un sinonim modern pentru rău.

Evreii nu au mai putut fi urâți în mod oficial din cauza etniei sau religiei lor, dar pot fi urâți în mod legitim ca susținători ai "apartheidului" și ca întruchipare a "privilegiilor". Pretenția că aceasta este o critică a tacticilor militare ale Israelului sau a dorinței sincere pentru o soluție cu două state a fost acum în mare parte abandonată.

Un sondaj recent a sugerat că aproximativ două treimi dintre americanii cu vârste cuprinse între 18 și 24 de ani cred că evreii constituie o "clasă opresoare". Iau acest sondaj, la fel ca toate sondajele, cu un grăunte de sare, dar chiar dacă este înjumătățit, vedem totuși semne că mulți tineri americani, la fel ca mulți oameni care trăiesc în alte țări și invocă motive complet diferite, cred că evreii sunt o problemă cu care trebuie să se confrunte. În această privință, Hamas are motive de optimism.

Mulți dintre occidentalii care lucrează în organizațiile de ajutorare și în presa din Orientul Mijlociu, din experiența mea, au o variantă a acestor convingeri. Printre aceștia se numără mulți europeni care sunt la doar o generație sau două distanță de zilele în care alți europeni au purtat în mod activ un război fizic împotriva "evreilor internaționali". Acești oameni, care folosesc un limbaj diferit pentru a explica problema lor cu același grup de oameni (termeni precum "apartheid", "crime de război" și "supremație" fiind printre cei care sunt acum la modă) sunt cei care sunt în contact regulat cu Hamas, în birourile UNRWA sau Amnesty International. Așa că nu trebuie să fi fost greu pentru Hamas să înțeleagă că ideile sale au tracțiune dincolo de Orientul Mijlociu.

Așa se explică incidente precum momentul frapant din 2021, când comandantul militar al Hamas, Yahya Sinwar, i-a spus unui reporter VICE:

"Vreau să profit de această ocazie pentru a ne aminti de uciderea rasistă a lui George Floyd". Palestiniienii, a spus el, au suferit "același tip de rasism". Sinwar este un sociopat fundamentalist responsabil pentru carnagiul din Israel din 7 octombrie și pentru catastrofa care a rezultat în Gaza, precum și pentru uciderea mai multor africani surprinși în timpul atacului. Declarația sa a fost reluată într-un apel al reprezentantei Rashida Tlaib din Michigan, în același an: "Ceea ce îi fac poporului palestinian este ceea ce continuă să le facă fraților și surorilor noastre de culoare de aici." Cuvântul "ei" a fost izbitor la momentul respectiv. Cei doi au înțeles în mod clar că fac parte din aceeași luptă.

Sinwar the killer

Hamas, la fel ca și OEP înaintea sa, a putut conta întotdeauna pe tovarășii de drum din vechea stângă, îmbibată de propaganda sovietică despre "imperialismul sionist", ea însăși o variantă a unor teme mai venerabile despre controlul evreiesc. Dar noi aliați importanți din Occident s-au făcut vizibili odată cu creșterea numărului de imigranți din a doua generație din țările musulmane, unii dintre ei exprimând acum războiul generației părinților lor într-un limbaj progresist și pot protesta alături de copii cu părul roz cu pancarte "Queers for Palestine", bucuroși să descopere că au un dușman comun. După atacul din 7 octombrie, au urmat afișele jubilate cu parapante, aplauzele celor de la **Black Lives Matter** și prezentarea

noastră la o paradă de tipuri precum profesorul din Cornell care a declarat masacrul "exaltant".

De la prietenii mei din comunitățile evreiești din America de Nord, am auzit despre sinagogi care angajează mai mulți paznici înarmați și instalează detectoare de metale, o realitate de mult timp în ceea ce a mai rămas din Europa evreiască. Există un nou post de poliție în fața fostei mele școli primare din Toronto. În L.A. și Londra, oamenii pe care îi cunosc își ascund kippot-urile în buzunare sau sub șepcile de baseball. Pare ciudat să numim toate acestea "războiul din Gaza".

Cei mai mulți dintre noi am presupus că, indiferent de abordarea fiecăruia față de Israel, discuțiile deschise despre ticăloșia evreiască și apelurile la violență nu sunt niciodată acceptabile. Acum știm că zeci de oameni, inclusiv președinți și profesori din Ivy League, cred că depinde de context. Și Hamas crede la fel, iar toate acestea ne fac să ne întrebăm cine a calculat greșit la 7 octombrie.

SAGA PUBLISHING 2024

Traducere AG

https://www.thefp.com/p/matti-friedman-the-wisdom-of-hamas?utm_source=post-email-title&publication_id=260347&post_id=140135047&utm_campaign=email-post-title&isFreemail=false&r=qs55m&utm_medium=email

Despre autor

Published 2018

Matti Friedman s-a născut într-o familie evreiască canadiană și a crescut în Toronto. Familia sa a frecventat o sinagogă ortodoxă. În 1995, a emigrat în Israel la vârsta de 17 ani și s-a stabilit în Ma'ale Gilboa. Părinții și sora lui i s-au alăturat un an mai târziu.

A fost înrolat în Forțele de Apărare ale Israelului și a servit în Brigada Nahal. A fost detașat în zona de securitate israeliană din sudul Libanului în timpul conflictului din sudul Libanului de la sfârșitul anilor 1990, petrecându-și cea mai mare parte a serviciului la o poziție israeliană numită Dovleacul, al cărei nume avea să inspire titlul unei cărți pe care a scris-o mai târziu despre experiențele sale din Liban. După serviciul militar, a studiat la Universitatea Ebraică din Ierusalim.

Friedman este căsătorit, are trei copii și locuiește în Ierusalim. Soția sa este descendenta unei familii de evrei din vechiul Yishuv, cu rădăcini în vechea comunitate sefardă din Ierusalim și Hebron.